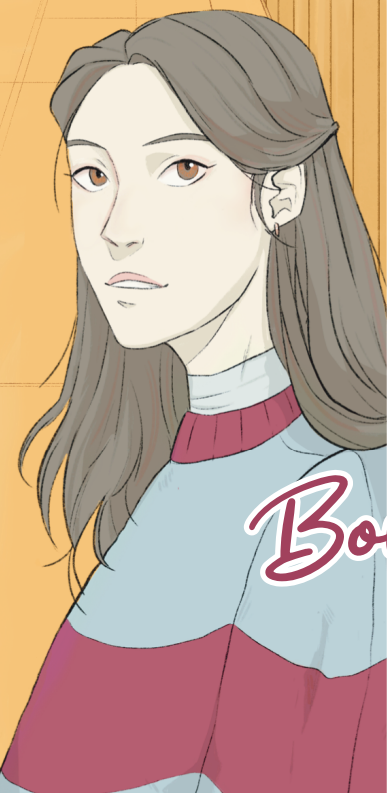

Monika
Seidlová

Nofreeusernames

Markéta
Forejtová

Můžeš říct: Miluju tě, nebo miluju tě

Bonusové kapitoly

COO
BOO

*Time slows down
Whenever you're around*

Today Was A Fairytale, Fearless
(Taylor's Version)

Lucas

napsala Monika Seidlová

„Jsi nervózní?“ zeptala se Maddie, když se mi konečně povedlo zaparkovat před stadionem.

„Co? Ne. Jak tě to napadlo?“

„Já jen, že jsi zaparkoval asi napotřetí a skoro naboural auto vedle nás,“ rýpla si a položila svoji ruku na tu moji, která křečovitě svírala řadící páku.

Hokejová sezona skončila se závěrem školního roku, a tak jsem se volnější prázdniny rozhodl využít k tomu, abych je trávil hlavně s Maddie. Konečně. Sice jsem si představoval, že spolu budeme dělat tisíc jiných věcí než pracovat, ale když přišla s nabídkou společné brigády na koncertě jejího nejoblíbenějšího zpěváka, nemohl jsem říct ne. Pro Maddie to byl splněný sen, pro mě možnost ji udělat šťastnou. Navíc, prachy se vždycky hodí a možnost si přivydělat u poslechu docela fajn hudby je tisíckrát lepší než smažení hamburgerů.

„Jo. Možná jsem trochu nervózní. Ty ne?“ otočil jsem se na ni a snažil se z jejího pohledu vyčíst, co se jí asi tak honí hlavou. „Vždyť tam bude TEN Asher Blackwood! Co když něco zvořem?“

„Právě, bude tam TEN Asher Blackwood! Mně je jedno, jestli se něco pokazí. Hlavně že tam bude on,“ rozplývala se. „Ty vůbec

nechápeš, jak moc se těším. Tohle je jako sen. Navíc jsem četla na Twitteru, že by měl oznámit něco velkého. Chápeš to? Tady. U. Nás. Oznámit. Něco. Velkého!“

Maddie mě popadla za ramena a s každým slovem se mnou nadšeně zalomcovala o něco víc. Zřejmě abych pochopil, že je to asi stejně vzrušující, jako když vstřelíme rozhodující gól deset vteřin před koncem třetí třetiny.

Čím víc času jsem s Maddie trávil, tím víc mi docházelo, jak moc tuhle její šílenou a do věcí zapálenou povahu miluju. Sakra, strašně moc ji miluju.

Nadechl jsem se. „Maddie...“

„No?“ Otočila se ke mně s tím svým obrovským úsměvem a rozzářeným kukučem.

Zarazil jsem se a najednou jsem nemohl najít vhodná slova. Zabloudil jsem pohledem k palubní desce, kde modře svítily hodiny, které nám naznačovaly, že bychom už měli jít.

„Já jen... jen jsem ti chtěl říct, že ti to dneska moc sluší.“ Naklonil jsem se a letmo přitiskl své rty na její. Když jsem se od ní odtáhl, dodal jsem: „Musíme jít, ať nepřijdeme pozdě.“

Do hajzlu, Lucasí. „Dneska ti to sluší.“ Vážně? Jako kdyby jí to jindy neslušelo. Hlavně že dokážeš zkrotit celej hokejovej tým, ale říct holce „miluju tě“? To ne!

„Ahoj, ty asi budeš Maddie a ty Lucas?“ pozdravila nás vysoká blondýna, která čekala u zadního vchodu. Natáhla ruku naším směrem a nadšeně pokračovala. „Jsem Sydney, backstage manažerka, a dneska vás budu mít na starost, aby všechno proběhlo bez větších komplikací a problémů.“

Sydney vykročila směrem do areálu, a tak jsme dlouho neotáleli a její kroky následovali. Můj orientační smysl přestal fungovat už za bezpečnostní kontrolou, ale Maddie naštěstí vypadala tak soustředěně, že jsem věřil v její schopnost mě v případě nouze najít a zachránit.

Když jsme se zastavili před nápisem *BACKSTAGE*, nervozitu vystřídal pocit vzrušení.

„Tady máte vaše visačky, aby všichni věděli, že pro dnešek patříte k zaměstnancům, kteří mají oprávnění pohybovat se po zákulisních prostorech.“

Sydney počkala, až si kartičky nasadíme, a začala s prohlídkou a vyjmenováváním jednotlivých částí backstage.

„Tady vpravo je zázemí pro techniky, na konci téhle chodby je catering, kde budeš pomáhat ty, Maddie, a tady je Asherova šatna.“

Při vyslovení jeho jména jsem si všiml, jak se Maddie nadšením zarazila, chvíli se snažila zpracovat, že se to skutečně děje, a nakonec vykoktala: „A Ash... Asher už je tady?“

Neměl bych na něj náhodu začít žárlit? radil mi můj instinkt, ale pak mi došlo, že sportovci jsou přece mnohonásobně lepší než nějací upocení zpěváci, co hopsají na pódiu, a že mě nějaký Asher Blackwood vůbec nemusí znervózňovat.

„Zatím ne. Měl by ale dorazit každou chvíli na zvukovou zkoušku,“ odpověděla Sydney a rozhlédla se. „Myslím, že to nejdůležitější už asi víte. Lucasi, počkej tady, jen předám Maddie u cateringu a pak tě zavedu ke zvukařům.“

Zaprvé. Ke zvukařům? Co budu kruci dělat u zvukařů? Vždyť umím maximálně pustit písničky ze Spotify. A zadruhé. Já nebudu pracovat s Maddie? Bomba. Tolik ke společně trávenému času.

Sydney odvedla Maddie pryč a nechala mě napospas zákulisnímu životu. Na první pohled to vypadalo jako neskutečný

zmatek, ale když chvíli pozorujete všechny ty lidi kolem, zjistíte, že se každý soustředí přesně na tu jednu věc, kterou má zrovna udělat, a prostě to funguje.

„Jsi v pohodě? Vypadáš trochu ztraceně,“ vyrušil mě z rozjímání jemný hlas dívky, která se ke mně připlížila zezadu.

„Eh, co? Jo. Jen tu na někoho čekám,“ vysoukal jsem ze sebe a očima sjel ke kartičce, která se jí houpala na krku.

„Jsem Lia,“ předběhla mě, než jsem stihl zaostřit na malá písmenka. „Ty budeš zřejmě Lucas? Teda jestli jsi někomu neukradl visačku.“

„Jo, to budu já,“ konstatoval jsem a změřil si ji pohledem od hlavy až k patě. „Takže ty tu taky brigádníš?“

„Jestli se tohle tvoje postávání na místě a okounění kolem nazývá brigádou... tak v tom případě jo, asi tu tím pádem budu taky brigádníčit.“

Oči se mi automaticky protočily v sloup, a než se stihly vrátit zpátky k Lie, všiml jsem si, jak se k nám pomalu blíží Sydney.

„Koukám, že už jste se stihli seznámit,“ pousmála se a nahlédla do desek, které svírala v náruči. „Lucasi, změna plánů, ke zvukařům nejdeš. Odpadl nám jeden zaměstnanec, takže budeš hlídat vstup do backstage.“

„Co budu dělat?“ Vytřeštil jsem oči. „Ale vždyť to je docela...“ Zarazil jsem se.

„Myslím, že slovo, který hledáš, je *zodpovědný*,“ doplnila mě Lia, která očima tékala po místnosti, jako by se bála, že jí něco uteče, když chvíli nebude dávat pozor.

„Jo. Nemůžete tam poslat radši někoho jinýho?“ navrhl jsem. Sydney ale jen zakroutila hlavou, pronesla něco o tom, že tady fakt nikoho dalšího, kdo by to mohl dělat, nemá, popadla mě za zápěstí a vlekla zpátky ke dveřím, odkud jsme sem přišli.

„Není to nic těžkýho, stoupneš si k tomuhle stolku a vždycky, když se tu někdo objeví, tak se ho zeptáš na jméno a odškrtněš

ho ze seznamu.“ Sydney ladně vytáhla list papíru z desek a vrátila mi ho do ruky.

„A nemohl bych se třeba, já nevím, vyměnit s Maddie? Ta je mnohem důkladnější.“

Sydney mi jen věnovala pohled, který říkal *no ty ses snad úplně zbláznil*, a pokračovala dál ve svých instrukcích. „Kdyby cokoli, volej, já už se zase musím vrátit dovnitř.“

„Ale Sydney, co když...“

„Volej!“ odsekla Sydney, zatímco mizela někam do hlubin temných zákulisních prostorů.

Zalovil jsem v zadní kapse kalhot a vytáhl mobil, abych si zkrátil už teď tak extrémně dlouhou a nudnou chvíli.

Fakt by mě zajímalo, co tady budu zbytek dne dělat.

„My teď platíme lidi za to, že jsou na mobilu? Proč takový brigády nebyly, když jsem byl na střední já?“ pronesl pobaveně blížící se hlas.

Zmateně jsem trhl hlavou a odlepil oči od obrazovky, abych se mohl ujistit, že ten hlas skutečně patří tomu, komu myslím.

Chodbou si to přímo ke mně kráčet TEN Asher Blackwood. Kdyby tu teď byla Maddie, pravděpodobně by odpadla bláhem, ale mě nějaký zpěvák nemohl rozhodit. Lehce jsem si odkašlal, narovnal se, a když byl ode mě na metr daleko, zeptal jsem se:

„Jméno?“

„Je to nutný?“

„Dělám jen svoji práci. Takže jméno?“

„Asher Blackwood.“ Pozoroval, jak ho odškrtávám z první příčky seznamu, a sarkastickým tónem dodal: „Můžu už jít, nebo snad potřebuješ ještě můj otisk prstu?“

„Jo, jasně. Teda vlastně ještě... můžu se na něco zeptat?“

Asher jen pokrčil rameny na souhlas, a tak jsem rychle využil příležitosti, než si to rozmyslí. „Co je to velký oznámení?“

Uchechtl se, poplácal mě po rameni, a než zmizel, prohlásil: „Přijď na koncert a uvidíš.“

Co jsem si vůbec myslel? Že mi to řekne po ani ne minutové konverzaci? Lucasi, dneska fakt válíš.

„Já tam prostě musím.“ Tuhle větu pronesla urputná hnědovláska, která tvrdila, že je přítelkyní Ashera Blackwooda, za posledních pět minut už asi desetkrát.

„Jestli nejsi na seznamu, tak tě dovnitř pustit nemůžu.“

„Dám ti, co budeš chtít,“ snažila se mě přemluvit.

„Je mi líto, já tě neznám. A mám nějaký instrukce, který říkaj, že nikoho, kdo NENÍ NA SEZNAMU, DOVNITŘ PUSTIT NEMŮŽU,“ zdůraznil jsem ta slova v domnění, že to třeba konečně pochopí a vzdá se.

„Tak si mě vygoogli.“

Nedůvěřivě jsem se na ni podíval, jestli to jako myslí opravdu vážně. „Tak určitě.“

„Myslím to vážně,“ pronesla odhodlaně a vrazila mi mobil přímo pod nos.

Fajn. Naťukal jsem do vyhledávače její jméno a letmo prolétl hromadu novinových titulků, které přímo křičely, že skutečně randí s Asherem Blackwoodem. Pak ale jeden upoutal moji pozornost o dost víc, a tak jsem pobaveně nasměroval obrazovku směrem k ní.

„*Tess Taylor přistižena, jak jí pizzu k snídani.* Vážně?“

„Hele, moc se nediv, bydlím s Italem.“

„Dobře, ale stejně to nestačí k tomu, abych tě mohl pustit dovnitř. Pravidla jsou pravidla.“ Pobídl jsem ji, aby si vzala

zpátky svůj mobil. „Co je vůbec tak důležitý, že potřebuješ dovnitř?“

„Asher,“ povzdychla si. „Potřebuju mu říct, že ho miluju, a potřebuju mu to říct za každý den, kdy jsem na něj byla nesmyslně naštvaná a neřekla mu to.“ Pak zabloudila očima směrem k jejímu jmenovci a zhluboka se nadechla. „Lucasi, lidi by měli nahlas říkat, co cítí, v okamžiku, kdy to cítí. Protože nikdy nevíš, kdy to může být naposledy, a budeš si pak do konce života vyčítat, žeš to neudělal dřív. Jestli někoho miluješ, tak určitě chápeš, proč mě bez ohledu na ten svůj všemocný seznam musíš pustit dál.“

Její slova se do mě zaryla asi jako nůž bruslí do ledu.

Ta holka má pravdu. Miluju Maddie a musím za ní.

„Víš co? Dohoda. Pohlídáš dveře, než si něco zařídím, a já slibuju, že tě pak hned propašuju dovnitř.“

„Na někoho, kdo chtěl ještě minutu zpátky dodržovat pravidla, jsi nějak rychle otočil.“

„Asi máš dobrý přesvědčovací schopnosti.“ Natáhl jsem k ní ruku. „Platí?“

„Platí.“

Vrazil jsem Tess do dlaně svůj seznam a odběhl do backstage. Jestli Sydney přijde na to, že jsem nechal u vstupu někoho cizího, i když to zjevně byla skutečná Asherova přítelkyně, tak mě asi zabije a už si nikdy nikde neškrtnu.

V backstage naštěstí vrcholily poslední přípravy před show, která měla začít během několika málo minut, takže tam panoval ještě větší chaos než dopoledne a všem bylo evidentně úplně jedno, že se tu potuluje někdo jako já. Teda až na...

„Hele, nemáš náhodou hlídat u vstupu?“ zeptala se Lia, když jsem ji míjel u Asherovy šatny. Netuším, co tady ta holka dělá, ale o všem má až moc nechutnej přehled. Odbyl jsem ji letmým mávnutím ruky a pokračoval chodbou dál.

Jestli jsem si ráno myslel, že jsem nervózní, tak teď jsem měl pocit, že se moje srdce chystá běžet maraton.

„Co tady děláš?“ zeptala se Maddie šokovaně, když se otočila od stolu s jídlem a všimla si, že stojím přímo za ní. „Nemáš práci někde jinde?“

„Zrovna teď mám práci tady.“ Odmlčel jsem se a sbíral veškeré zbytky odvahy, která mě během cesty sem pomalu opouštěla. „Já... já ti musím něco říct. Teď hned.“

Maddie nakrčila obočí a zvědavě se mi podívala do očí.

Přistoupil jsem blíž a položil jí ruce na boky. Teď už mě nemohla zastavit ani Sydney.

„Miluju tě, Madison Monique Cooperová.“

Ze srdce mi spadl obří balvan, když jsem uviděl, že se jí pomalu roztáhly koutky do širokého úsměvu. Přitáhl jsem si Maddie ještě víc k sobě a přiblížil se k jejím rtům, po kterých jsem teď toužil víc než kdy jindy. V okamžiku, kdy se mého obličeje dotklo teplo jejího dechu, jsem věděl, že nevydržím čekat už ani vteřinu. Zbavil jsem se zbývající mezírky mezi námi a na stvrzení svých slov jsem ji políbil. Dlouze. Dychtivě.

„Miluju tě, Lucas Jamesi Bensone,“ zašeptala, když se rozhodla přerušit ten nejdelší polibek v historii polibků u stolu s chlebíčky. A mně v tu chvíli došlo, že ona je tou jedinou, jejíž přítomnost dokáže zastavit i ten největší chaos široko daleko.

Baby, we're the new romantics

Come on, come along with me

New Romantics, 1989 (Taylor's Version)

Asher

napsala Nofreeusernames

„Jak jako, že nic nebude?“ Lauren z mého PR týmu na mě vyděšeně zírala a z tváří se jí vytratila veškerá barva. „Poslední týden jsem vytapetovala sítě milionem nárážek na velké oznámení, publikovala všechny možné nápovědy, mám tady hromadu novinářů... a ty mi teď řekneš, že se to RUŠÍ?“

To poslední slovo na mě skoro zakřičela, což znamenalo, že brzy vybuchne. Navzdory silnému pocitu viny, že lidem, co pro mě pracují, komplikuju život, jsem neměl v úmyslu zdržovat se v dosahu téhle našťvané sopky a šanci na úprk mi nakonec poskytl holka v seriózních brýlích s visačkou PRESS na krku. Lauren okamžitě nasadila ten nejpřívětivější falešný úsměv, jakého byla schopná, ale než stačila cokoli říct, obrýlená rudovláška ke mně natáhla ruku a řekla: „Lia Paperová, *Weekly Observer*.“

Usmál jsem se na ni a potřásl jí rukou.

„Máte chvilku na pár otázek?“ zeptala se.

„Klidně mi tykej,“ nabídl jsem jí a přes Laureniny protesty ji vzal k sobě do šatny. Vyzvídání novinářů mi teď přišlo jako o dost menší zlo než se nechat seřvat. Dveře jsem ale pro jistotu nechal otevřené, protože Lia Paperová se najednou začala

nervózně ošívát, což vůbec nesesedělo k jejímu sebevědomému zevnějšku.

Abych jí dal chvilku pro sebe, přesunul jsem svou pozornost ke kytáře, kterou jsem zvedl ze stojanu a začal ji přelazovat. Byla to moje oblíbená Epiphonka, ta, kterou jsem kdysi půjčil Tess na busking a teď na ni na každém koncertě odehrál akustický set a myslel při tom na holku, do které jsem beznadějně zamilovaný a která se mnou už asi nikdy nepromluví. Zrovna jsem přemýšlel nad tím, jestli je možné ještě před odletem do Evropy zvládnout mezipřistání v New Yorku, a co budu muset udělat pro to, aby mi Tess odpustila, když mě Lia opět vrátila do reality.

„Na to, že jsi uprostřed nejúspěšnějšího turné své kariéry, vypadáš nějak nešťastně,“ odtušila a vyhoupla se na stůl vedle mě.

Jsem debil, měl jsem jí nabídnout židli, pokáral jsem se v duchu, ale Lia celkem spokojeně houpala nohama a očividně si užívala, že sedí výš než já a má tak nade mnou převahu.

„Že by to mělo něco společného s tím zrušeným oznámením?“ Aha, takže nás s Lauren slyšela. Zatraceně! „A že by ta velká novina měla něco společného s tím, že tady není Cassidy?“ dodala.

„Tess,“ opravil jsem ji, odložil kytaru stranou a znovu se na ni plně zaměřil. Byla dobrá, to jsem musel uznat, ale taky jsem začal mírně panikařit a horečně přemýšlel nad tím, jak se z toho vymluví. Pro jaké noviny že to píše?

„*Weekly Observer*,“ vzpomněl jsem si. „Nerozmázli jste nedávno Ferneverskou univerzitu?“ snažil jsem se změnit téma a přesunout konverzaci na její stranu hřiště.

„A díky tomu jsem dostala tuhle práci,“ pokrčila ramenem a dál mě propalovala pohledem. „Docela se divím, že máš takový přehled. Od kdy se hvězdy jako ty zajímají o lokální aférky, které navíc nemají vůbec nic společného se showbiznysem?“

„Moje holka tam chce jít studovat,“ povzdechl jsem si.

„Proč proboha?!“ zděsila se Lia. „To se nikam jinam nedostala? Je zoufalá?“

„Ne, ne, dostala se na NYU, ale myslí si, že v tom mám prsty já, takže chce jít natruc jinam,“ řekl jsem a ihned se zarazil nad tím, jak snadno ze mě ty informace padají. Úplně jsem zapomněl, že je od novin. Sakra! Je fakt dobrá.

„Ahááá! Takže proto tady není,“ domyslela si. Neřekla to ale takovým tím tónem novináře, co právě ulovil sólokapra. Zněla, jako by jí to bylo líto i za mě.

„Je nějaká šance, že by sis to mohla nechat pro sebe?“ Doprovodil jsem tu prosbu tím nejvíc okouzlejícím úsměvem, který jsem měl ve svém arzenálu, ale na Liu vůbec nefungoval.

„To si odpust, fešáku, já totiž kopu za druhý tým,“ vysmála se mi. „A neboj, nejsem ten typ, co by mučil opuštěná štěňata, a ty zrovna jako jedno takové štěně vypadáš. Navíc jsi to ty, kdo ovlivňuje, jak celý tenhle příběh nakonec vyzní. Máš před sebou poslední koncert americké části svého turné, tisíce lidí tam venku čekají, s čím dneska přijdeš. Máš šanci rozhodnout, co si o tobě budou myslet a jak to nakonec napíšu.“

Zkoumavě jsem se na ni zadíval a chvíli přemítal o jejích slovech. Měl jsem dnes oznámit, že své nové album napíšu s Tess, měla se mnou zazpívat *Skok do neznáma*, měli jsme ukázat vztyčený prostředníček bulváru, který se nás snažil všemožnými pomluvami rozdělit, měl jsem ji ještě tisíckrát políbit, než odjedu na šňůru do Evropy a několik měsíců ji neuvídím...

Jenomže než jsem se jí stačil zeptat, pohádali jsme se kvůli jejím přijímačkám na vysokou. Chtěl jsem, aby zůstala v New Yorku, abychom byli spolu a skládali muziku, chtěl jsem to tak moc, že jsem se rozhodl tomu jít trochu naproti a zmínil se známému, který byl v přijímací komisi.

„A taky bys mohl po koncertě pozdravit moji holku. Jedno meet & greet výměnou za to, že na tu NYU zapomenou,“ zkusila

přihodit Lia a já jsem se nad její drzostí upřímně zasmál. Vypadala mladě, nemohla být starší než já a soudě podle občasné nervozity, která z ní sálala, jsem tipoval, že tuhle práci nedělá moc dlouho. Ale lokty měla i tak zatraceně ostré, a to mě bavilo.

„Platí, slečno Paperová,“ souhlasil jsem a po podání ruky ji vypakoval z šatny a šel se připravit k pódiu. Se Sydney jsem ještě domluvil to meet & greet, širokým obloukem se vyhnul Lauren, skoro narazil do toho kluka, co dělal drahoty u vchodu, a když dojel odpočet s úvodním intrem, vyběhl jsem na stage za ohlušujícího výskání třicetitisícového davu.

První část koncertu jsem odehrál úplně ponořený do muziky, do ohlušujícího dunění bicích a zvuku své kytary. Celý stadion zpíval spolu se mnou a já se soustředil na své publikum, oslepený ostrými světly nevnímál, co se děje vedle mě. Ani to nebylo třeba, měli jsme za sebou už pár měsíců koncertování, všichni byli dokonale sladění. Když jsem natáhl ruku, přistála mi v ní kytara pro další song, když jsem se ponořil do sóla, cítil jsem vedle sebe jednu z tanečnic, která se přesně podle choreografie nahnula ke mně, než se propletla pod mýma rozkročenýma nohama a zmizela mi za zády.

Před akustickým setem jsem měl mít přestávku a trochu se osvěžit v backstage, ale vykašlal jsem se na to, a když skončila velkolepá světelná show a rozsvítil se jediný reflektor mířící na mikrofon uprostřed pódia, přistoupil jsem k němu. Lenny, můj kytarových technik, se změnou plánu nenechal ani trochu rozhodit a za chvíli už jsem si přes hlavu přehazoval popruh naleštěné Epiphonky, kterou mi přinesl.

„Tahle je pro Tess,“ zamumlal jsem do mikrofonu a hrábnul do strun. „Můžete to nakrásně myslet dobře, a stejně to giganticky podělat,“ řekl jsem a hrál při tom akordy písničky, která už dlouho nebyla v set listu mých koncertů. „Můžete se pohádat tak, že vám to přijde nezvratné, ale nebuďte zbabělci a nevzdávejte to.“

Publikum už začalo pomalu rozeznávat, co hraju, a ocenilo to nadšeným potleskem, zatímco já jsem v hlavě počítal, jestli stihnu odehrát Londýn, když ještě předtím poletím za Tess do New Yorku.

Můj agent Tom mě zabije, čeká mě jet lag jako blázen, zřejmě se budu muset poprat s Tessiným namakaným spolubydlícím Matteem, ale stojí mi to za to.

„A tak jsem si říkal, že se spolu dneska vrátíme na začátek. K té holce z prádelny, která nevěděla, kdo jsem, já jsem nevěděl, kdo je ona, nikdo nevěděl o nás dvou a bylo to jenom o tom, co cítíme. A bylo to krásné,“ dokončil jsem svou řeč a začal zpívat.

Modré konfety sice chyběly, celé to bylo takové komorní a nevelkolepé, ale o to větší sílu mi to dodávalo. Tuhle písničku jsem složil, když mě Tess odbyla po našem prvním rande na High Line. A ačkoli tohle vystoupení teď stoprocentně streamovaly tisíce lidí, Tess to kvůli svému odporu k sociálním sítím stejně neuvidí.

Bylo to ale jedno. Tohle totiž není žádné velké gesto, které mi u ní má přihrát plusové body. Dnes zpívám sám pro sebe, abych si připomněl okamžik, kdy jsem se zamiloval. Poprvé a možná i naposledy. Ať si jde klidně studovat na druhý konec světa, je jedno, kolik hodin budu muset strávit v letadle kvůli jediné puse. Za patnáct minut s ní bych na otočku letěl třeba do Austrálie.

A pak jsem ji zahlédl v přítmí za okrajem stage. Stála kousek za tím drzounem ode dveří, který se o něčem dohadoval se Sydney. Musel jsem několikrát zamrkat, abych se ujistil, že se mi to jen nezdá.

Ruce sice dál hrály známé akordy, ale já jsem oněměl. Refrén za mě naštěstí dozpívali fanoušci, a tak jsem dál ignoroval mikrofon a zíral na ni. Měla na sobě ty červené šaty, co jí slušely tak moc, že jsem kvůli nim zmeškal Manhattanhenge. Rty měla namalované svou oblíbenou rudou rtěnkou, která mě přiváděla k šílenství. V jejím výrazu už nebyla ani špetka naštvání a chladu, který se mi vracel v nočních můrách poté, co jsme se naposledy viděli. Byla tady, byla krásná, byla moje... Nebo brzy zase bude.

„Miluju tě,“ řekl jsem a vyšel směrem k ní. Až po několika krocích mi došlo, kde jsem a že si nemůžu jenom tak zmizet, a tak jsem přiběhl zpátky k mikrofonu a zmateným fanouškům prozradil, že je tu ta holka z prádelny a že si musím rychle něco vyřídit. Všichni začali pískat, tleskat a povzbuzovat mě, zatímco jsem běžel do backstage.

„Hej, blondáku,“ zavolal jsem na kluka, co mi stál v cestě.

„Lucas,“ představil se.

„Jak se dostala dovnitř? Nebyla na seznamu,“ šťouchl jsem do něj a usmál se.

„Sorry, kámo, zrovna jsem byl na mobilu a proklouzla mi,“ rýpnul si do mě. „Poděkovat mi můžeš pak.“

„Sydney, splň tady Lucasovi jakékoli přání,“ zavolal jsem na naši backstage manažerku, zatímco jsem rozhodnými kroky mířil k Tess.

Nezdržoval jsem se s žádným ahoj, s žádnými dotazy, co tu dělá, přiběhl jsem k ní, vzal její obličej do svých dlaní a hladově ji políbil. Líbal jsem ji na pusku, na tvář, políbil jsem její oční víčka, snažil se rty si znovu připomenout citlivost toho místa těsně pod jejím uchem, než jsem ji nakonec těsně objal a zabořil nos do jejích vlasů.

„Sorry, že jsem se do toho motal,“ zamumlal jsem.

„Už se mi nikdy takhle nemíchej do života, lásko,“ řekla a pokusila se odtáhnout. Nedovolil jsem jí to a ona se mému objetí

nakonec s pobaveným uchechtnutím znovu poddala. „Přišla jsem ti říct, že půjdu na NYU,“ pošeptala mi do ucha a v tu chvíli jsem se na ni zmateně podíval. „To datum na přijímacím dopise,“ začala vysvětlovat, aniž bych ji musel pobízet. „Je tam jedenáctého. A ty jsi s Trevorem mluvil až den po tom. Což znamená, že jsem to dokázala bez tebe.“

„Takže se mnou napíšeš to album?“ vyhrknul jsem nadšeně, než mi došlo, že vůbec netuší, co tím myslím. „Teda... chtěl jsem... chtěl...“ zakoktal jsem se. „Napadlo mě, že bys se mnou mohla napsat mé příští album, že bychom první Grammy vyhráli spolu. Nechci, aby to skončilo *Skokem do neznáma*, chci s tebou stvořit něco mnohem lepšího, chci být s tebou hodiny zavřený ve studiu a...“ mrknul jsem na ni.

„A skládat muziku,“ dodala přísně.

„To taky,“ usmál jsem se a políbil ji na špičku nosu. „Co ty na to?“ vyzvídal jsem.

Tess chvíli mlčela a zkoumavě si mě prohlížela. Nepočítal jsem s tím, že by řekla ne, ale teď jsem znejistěl, a nebyl to vůbec příjemný pocit. Ticho mezi námi bylo napjaté a já byl už skoro rozhodnutý, že si kleknu a budu prosit, když se jí obličej rozzářil úsměvem. „Jenom tě škádlím, jasně, že s tebou chci pracovat!“

Ze srdce mi spadl kámen o velikosti sochy Svobody a svou úlevu jsem jí dal najevo dalším objetím. Rychle jsem se ale od-táhnul a chytil ji za ruku.

„Tak to všem řekneme,“ prohlásil jsem a vyšel směrem ke stage.

„Co blázníš?“ bránila se a zapřela se patami o zem, aby mě zastavila.

„Pojď si se mnou zazpívat,“ navrhnul jsem a obě její ruce vzal do svých dlaní. „Já vím, že jsi říkala, že to nesnášíš, že už to není nic pro tebe, ale tohle je jiné. Se mnou můžeš být na pódiu sama sebou, nemusíš nic předstírat. Nech mě ti dokázat, jak skvělé to

je, když vystupuješ před třiceti tisíci lidmi, když vidíš, jak to prožívají, jak se jich to dotýká. Když víš, že za to můžou slova, která jsi napsala, a melodie, kterou zpíváš.“

Po tváři jí sklouzla slza a já ji setřel palcem. Nebyla to ale smutná slza, nestála tu přede mnou holka, kterou spálila záře reflektorů. Stála tu přede mnou holka, která byla připravená zazářit víc než všechna světla na tomhle stadionu.

A tak jsme ruku v ruce vykročili na pódium a společně oznámili mé další album.

*And the coastal town we wandered around
Had never seen a love as pure as it*
gold Rush, evermore

Lia

napisala Markéta Forejtová

Ve chvíli, kdy Asher odcházel z pódia, jsem měla pocit, že z jeho romáнку s Tess dostanu cukrovku. A on zjevně taky, protože měl oči jen pro lásku svého života... a já už několik hodin čekala na to, až splní svůj slib a potká se s nejlepší holkou na světě. Samozřejmě ne s Tess – s Octavií.

„Hej, Blackwoode, něco jsme si domluvili!“ zakřičela jsem na něj, když scházel po schodech k chodbě, která vedla do jeho šatny.

Asher mě ale neslyšel a s Tess zapadli do šatny dřív, než jsem je stihla doběhnout. A před šatnou samozřejmě stál ten otravný puberták Lucas. Nezbývalo mi nic jiného, než ho nějak odstranit z cesty.

„Jestli si myslíš, že tě jen tak pustím dovnitř, tak ses asi zbláznila,“ přeměřil si mě pohledem.

Fajn, tak po dobrém to nepůjde. Chystala jsem se mu jednu vrazit, když tu se za jeho zády objevila Tess.

„Už ti někdo řekl, že se pro tuhle práci moc nehodíš?“ prohodila směrem k Lucasovi. Pak mě popadla za ruku a protáhla kolem něj. Už teď se mi líbila mnohem víc než její přítel.

„Aaa, slečna Paperová,“ okomentoval můj příchod Asher.

„Něco jsi mi slíbil, pamatuješ?“ odsekla jsem, protože mi s ním docházela trpělivost.

Zářivě se na mě usmál, jako by ho už v životě nemohlo nic vy-
stresovat. Tohle byl ten úsměv, ze kterého novináři a fanoušci
šíleli? Byla jsem fakt vděčná, že Octávku tenhle týpek baví jenom
hudebně a nebrousí si na něj zuby jako nějaká šílená fanyнка.

„Jo, tobě, a ještě tomu klukovi, co hlídá dveře od šatny,“ od-
pověděl Asher.

„Lucasovi?“ odfrkla jsem si. „Za to, jak blbě dělá svoji práci?“

Tess se na mě podívala, jako kdybych kopla do štěňátka. Pane
bože, tahle holka je snad svatá.

Naštěstí jsem neměla moc času se nad tím zamýšlet, protože
do šatny strčil hlavu Lucas.

„Hej, kámo, příště bys měl zaklepat!“ ozval se Asher. „Co ty
víš, co jsme tu dělali.“

Lucas při jeho slovech zrudl jako rajče a něco zakoktal.

„Dělám si srandu, pusť je dovnitř.“

„Jak jako ‚je‘?“ pozvedla jsem obočí. „Domluvili jsme se snad
na meet & greet pro moji přítelkyni, ne?“

„Jak s touhle povahou můžeš dělat v novinách, to teda ne-
chápu,“ zamumlal Lucas. „Tohle je moje přítelkyně Maddie,“
ukázal za sebe na usměvavou brunetku. „A tohle je Octavia
van Barrenová, která nebyla na seznamu,“ procedil přes zařa-
té zuby.

Neměla jsem ale čas dumat nad tím, jak moc otravní dokážou
středoškoláci být, protože ke mně přicupitala Octávka, objala
mě a vlepila mi pusu na tvář.

Na chvíli jsem se ztratila v jejích očích, takže jsem si ani ne-
všimla, že se v místnosti rozhostilo trapné ticho a všichni ve
dvojíčkách přešlapovali na místě.

„Takže, jak se ti líbil koncert, Octavie?“ zachránila situaci Tess.

Octávka se rozzářila a začala vyprávět o tom, jaké písničky ji
nejvíc bavily, jak skvěle to bylo nazvučené a jak jsou Asher s Tess
na pódiu roztomilí.

„Zní to, jako že nás máš docela zmáknuté,“ zazubil se Asher.

„Vlastně ani ne,“ začervenala se Octávka. „Začala jsem tvoji hudbu poslouchat až loni na podzim. Tvoje písnička totiž hrála na univerzitním plese, kde jsme se s Liou...“

„Daly dohromady,“ skočila jsem jí rychle do řeči. Dva lidi v téhle místnosti jsou skoro děti!

Všichni se na mě vědoucně otočili a já si chtěla vrazit facku za to, že jsem k tomu přitáhla tolik pozornosti.

„A na jakou vysokou vlastně chodíte?“ zeptala se Tess. Už jsem začínala chápat, co na ní Asher vidí. Vážně dokázala zachránit každou situaci.

„Na Ferneverskou akademii,“ odpověděla jsem za nás obě. „Ale teď už jen Octávka, já jsem skončila...“

„Octávka?“ ozval se pobaveně Lucas. Stacy na mě měla se svými přezdívkami vážně špatný vliv, to jsem mu ale nehodlala vysvětlovat. Místo toho jsem ho otráveně probodla pohledem.

Tess jako by si jeho poznámky ale vůbec nevšimla. „Jé, tam jsem se taky hlásila!“ vyhrkla.

„To už mi stihl prozradit tvůj kluk,“ odtušila jsem. „A stejně jako jemu ti říkám, že bych tu školu teda fakt nedoporučovala.“

„Lia prý dělá pro *Weekly Observer* díky tomu, že jim pomohla rozkrýt tu kauzu,“ doplnil mě Asher.

„Neboj, už to nemám v plánu,“ usmála se Tess a chytila Ashera za ruku.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že Octávka tu moji svírá nepřírozeně silně. Přičítala jsem to nervozitě ze setkání s jejím oblíbeným zpěvákem, ale když jsem se k ní otočila, všimla jsem si, že upírá pohled do mobilu a kouše se do rtu.

„Zase ti přišla zpráva od táty?“ zeptala jsem se jí polohlasem. „A nechceš si ji přečíst až po setkání se svým oblíbeným interpretem? Stejně se tam nic nového nedozvíš. Nesnáší tě, vydědí tě, nikdy s tebou už nepromluví, bla bla bla...“

Octavia ke mně vzhledla a mně bylo okamžitě jasné, že jsem řekla něco špatně. „Jasně, protože je tak snadný to všechno hodit za hlavu a předstírat, že moje rodina neexistuje. Jako to děláš ty.“

Měla jsem pocit, že za chvíli začne plakat, a rozhodně jsem to nechtěla dopustit. Jen jsem tak nějak nevěděla, jak tomu mám zabránit. Octavia byla poslední dobou hodně citlivá, protože od chvíle zveřejnění činnosti Nunquam Enim na tom byla dost zle. Já dostala novou práci v novinách, kde jsem měla příležitost vypracovat se k nějaké smysluplnější rubrice než běhání po koncertech, ale ji mezitím otec vykopl z domu a pravidelně jí vyhrožoval. Na univerzitě ji držela jen dohoda s ředitelkou, která jí nebyla schopná dokázat, že s prozrazením tajné společnosti měla cokoli do činění. A na tohle všechno jsem se svým utěšováním byla prostě krátká.

„Nic mi na to neřekneš?“ V polovině věty se jí zlomil hlas.

„Promiň, myslela jsem si, že tě setkání s Asherem přivede na jiné myšlenky...“

„Když už mluvíme o mně,“ vložil se do toho Asher a mně opět došlo, že nejsme s Octávkou v místnosti samy, „co kdybych vám zahrál tu písničku, co vás dala dohromady? Na zlepšení nálady.“

Chtěla jsem ho poslat ke všem čertům a jít si to s Octavií vyříkat někam do soukromí, ale Lucasova holka v tu chvíli nadšeně vypískla: „To je tak romantické!“ Tess se k ní nadšeně přidala.

Co jsem měla dělat, než jim vyhovět, že jo?

A tak jsem natáhla ruku směrem k Octávce, a jakmile Asher hrábnul prsty do strun, usmála jsem se na ni: „Smím prosit?“

Octavia zamrkala, ale pak se usmála a nabízenou ruku přijala. Položila jsem si její ruce na ramena a sama jí dala dlaně na záda. Pohupovaly jsme se v rytmu hudby a na pozadí Asherova a Tes-

sina zpěvu jsem si všimla, že spolu tancují i Lucas s Maddie. Tohle pro ně musela být sakra dobrá brigáda!

„Lio,“ vytrhla mě Octávka z myšlenek. „Nemůžu si pomoci, musím pořád myslet na to, co bude dál.“

Zmateně jsem se na ni podívala. Netušila jsem, jak to myslí. Ona měla možnost dostudovat, zatímco já se musela protloukat se svým psaním a doufat, že mi ve *Weekly Observer* časem nabídnou nějakou rozumnou pozici.

„Je mi jasné, že o Asherovi napíšeš něco skvělého a pak tě určitě povýší a převedlí někam do New Yorku. A tam se budeš kamarádit s Tess a na mě ti nezbyde čas a budu na Ferneveru úplně sama a...“

„Zadrž!“ chytila jsem ji za tváře a stoupla si ještě o kousek blíže k ní. „Zaprvé, máš Stacy a před naším supr čupr setkáním v knihovně ti úplně stačila. A zadruhé, já se nikam nechystám. Ty jsi moje jediná životní jistota. Kdo ví, co bude s *Observerem* a jestli mě za nějakou blbost ze dne na den nevyhodí. Kdo ví, jestli mě psaní někdy reálně užití. Ale víš, co vím jistě?“ zahleděla jsem se jí do očí, aby bylo jasné, že to myslím vážně. „Vždycky budu Watsonem k tvému Sherlockovi. Vždycky tu budu pro tebe a vím, že ty tu budeš pro mě. A to se nezmění. I kdyby tě tvůj tatík vydědil třeba tisíckrát.“

Na rtech se jí objevil úsměv a já věděla, že mám z poloviny vyhráno. „A co když bude chtít, abych si změnila jméno?“ zeptala se provokativně.

„Tak si tě vezmu,“ skočila jsem jí na lep. „A bude pokoj.“

„Vážně?“ zeptala se nevěřícně.

V pozadí jsem slyšela, jak Asher s Tess přestali zpívat, ale v tu chvíli mi byla ukradená veškerá hudba na světě.

„Vážně,“ přikývla jsem.

„Na koleno!“ vykřikla do toho ticha Maddie.

Nevím, co to do mě vjelo, poslouchat nějakou malou holku, najednou jsem ale chtěla požádat svou přítelkyni o ruku pořádně. Stejně nám bylo oběma jasné, že na to dřív nebo později dojde, a tak nebylo na co čekat.

Když jsem si ale klekla a vzhlédla, zjistila jsem, že žena mého srdce klečí přímo přede mnou. Podívaly jsme se na sebe a vybuchly smíchy. Ani jedna z nás nedokázala dát té druhé přednost. Jak typické.

Chytily jsme se za ruce a vstaly. Lucas začal tleskat a já se zmateně podívala na Tess, u které bych to čekala spíš. Ta ale měla plné ruce – zjevně si to naše divadélko celé natáčela.

„Tak si dejte aspoň puslu!“ vykřikl Lucas.

Usmála jsem se a s radostí jeho přání splnila. Občas ti teenageři nejsou tak špatní.

„A kdy nás zvete na svatbu, hm?“ ušklíbl se Asher.

Tess se na něj káravě ohlédla. „Nemáš před sebou náhodou celé turné?“

Asher se ale nenechal zastrašit. „Ale dneska máme padla. A taky moje letadlo,“ zazubil se.

Vytřeštila jsem oči. Začínala jsem tušit, že lidi s příjmením na B jsou prostě skupina šílenců. A v tomhle případě je Blackwood šílenější než van Barrenová.

„Ale to vůbec není špatný nápad,“ ozvala se Octavia a rty se jí roztáhly do širokého úsměvu. „Nezaletíme si do Vegas?“

Okamžitě jsem přehodnotila žebříček šílenství a svou přítelkyni přesunula na první místo.

Všichni se nadšeně culili, jako by tohle byla úplně normální situace. Jenom Maddie vypadala, že za chvíli omdlí. A já nejspíš taky, protože Lucas pozvedl obočí v tiché výzvě. „Nebo snad nedodržuješ svoje slovo? Jako někteří místní brigádníci?“

„To teda v žádném případě,“ odtušila jsem.

„Takže vás letíme oddat do Vegas?“ vykulila oči Tess.

„Takže nás letíme oddat do Vegas!“ vypískla Octavia. V životě jsem ji neviděla tak nadšenou.

I když, jeden okamžik by se tomu možná vyrovnal. Když jsme seděly v Asherově letadle a zíraly z okénka na temnou oblohu venku, chytla mě Octavia za ruku.

„Miluju tě nejvíc na světě. Víš to, vid’?“ zašeptala.

„Vím,“ usmála jsem se. „Já tě ale miluju ještě o kousek víc.“

Mohl by to být romantický okamžik, možná ještě hezčí než naše rychlosvatba ve Vegas, kdyby nás nepřerušil Lucas svým výkřikem z přední části letadla: „Hej, babičky, jdete s náma mladýma hrát *nikdy jsem*, nebo se tam budete ujišťovat o své nehynoucí lásce až do přistání?“

Stiskla jsem opěrku silou, za kterou by se nemusel stydět průměrný vzpěrač.

„Prosím, nezabíjej ho,“ usmála se na mě moje nastávající. „Maddie vypadá moc fajn a zlomené srdce bych jí nepřála.“

Uvolnila jsem stisk. „Když na tom trváš... ale pokud mě porazí, nic neslibuju.“

„Můj drahý Watsone, v *nikdy jsem* se nedá vyhrát,“ povzdechla si Octávka.

Zabořila jsem jí obličej do ramene a přála si, abych tak mohla zůstat až do konce života. Nebo aspoň do přistání.

Tři zoufalé autorky

@trizoufalky

Když dáte dohromady tři autorky, jednu volnou stranu a společný úkol něco vymyslet, dostanete maximálně deset zpráv s fňukáním, dva nepoužitelné nápady a jako výsledek tenhle tweet.

#ozkousenozavas

Tři romantické novely inspirované alby Taylor Swift. HumbookTeam's version.

Áňa, Marky, Monča, Monča, Ola a Terka. Tahle šestka žije Humbook, tvoří Humbook, je Humbook. Společně přivedla na svět první Humbook knihu ever! Marky, Monča a Ola napsaly tři novely, které se vezou na vlnách hitů od Taylor Swift. Čeká tě středoškolská romance z hokejového prostředí, příběh lásky, slávy a hudby z elektrizujícího New Yorku a mystery (tak trochu) detektivka odehrávající se na univerzitě. Připočti si barevné fotky cosplayů, chaty, tweety, diáře, boží grafiku a jedno je jasné: Tohle je esence Humbooku!

8594050438057

COO
BOO

www.albatrosmedia.cz